DOMSTOLENS DOM

9. februar 1994 *

I sag C-154/93,

angående en anmodning, som Frankrigs Conseil d'État i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Abdullah Tawil-Albertini

mod

Ministre des affaires sociales,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7 i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 233, s. 1),

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene M. Díez de Velasco og D. A. O. Edward (refererende dommer) samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler og M. Zuleeg,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— A. Tawil-Albertini

— den franske regering ved directeur adjoint à la direction des affaires juridiques du ministère des Affaires étrangères, Edwige Belliard, og attaché principal d'administration centrale, Claude Chavance, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Marie-José Jonczy, som befuldmægtiget

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at den franske regering og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 19. oktober 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 17. november 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved beslutning truffet den 15. februar 1993, indgået til Domstolen den 14. april s.å., har Frankrigs Conseil d'État i medfør af EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 7 i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (EFT L 233, s. 1).

2 Dette spørgsmål er blevet rejst under en sag, som Abdullah Tawil-Albertini, der er fransk statsborger, har anlagt mod den franske socialminister til anfægtelse af ministerens afslag på at meddele ham autorisation til at virke som tandlæge i Frankrig.

3 Direktiv 78/686 omhandler gensidig anerkendelse medlemsstaterne imellem af de af medlemsstaterne udstedte eksamensbeviser, der er udtømmende opregnet i direktivets artikel 3. Reglerne om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge findes i Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 (EFT L 233, s. 10). Ifølge artikel 2 i direktiv 78/686 anerkendes de eksamensbeviser, der er udstedt i en medlemsstat, og som opfylder mindstekravene til teoretisk og praktisk uddannelse i direktiv 78/687, uden videre i de øvrige medlemsstater.

4 Artikel 7, stk. 1, i direktiv 78/686 indeholder en bestemmelse om eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i en medlemsstat før indførelsen af denne ordning, og lyder:

»Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 78/687/EØF, ledsaget af en attestation, som bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse.«

5 Artikel 1, stk. 4, i direktiv 78/687 indeholder om eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, følgende bestemmelse:

»Dette direktiv berører ikke på nogen måde medlemsstaternes mulighed for på deres eget område og i henhold til deres lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som ikke er erhvervet i en medlemsstat, adgang til at optage og udøve virksomhed som tandlæge.«

6 Ifølge artikel L 356-1 og L 356-2 i code de santé publique, hvorved direktiv 78/686 er gennemført i Frankrig, kan virksomhed som tandlæge i Frankrig udøves af statsborgere i en af Fællesskabets medlemsstater, der er i besiddelse af et af en af disse medlemsstater udstedt eksamensbevis.

7 Tawil-Albertini erhvervede i 1968 i Beirut, Libanon, eksamensbevis for tandlægeuddannelse. Den 20. juli 1979, dvs. Før ikrafttrædelsen af direktiv 78/686, meddelte den belgiske minister for uddannelse og fransk kultur ham anerkendelse af dette libanesiske eksamensbevis som ligestillet med det belgiske »diplôme légal

belge de licencié en science dentaire« (belgisk tandlægeeksamen), hvilket gjorde det muligt for ham at virke som tandlæge i Belgien. I december 1980 blev der meddelt ham autorisation som tandlæge i Det Forenede Kongerige og i februar 1986 i Irland. Sagens akter indeholder intet om, på hvilket grundlag autorisationerne i de to sidstnævnte lande blev meddelt.

8 Tawil-Albertini ansøgte under henvisning til, at hans eksamensbevis var blevet anerkendt som ligestillet i en anden medlemsstat, den franske socialminister om autorisation på grundlag af bestemmelserne i direktiv 78/686, hvis regler havde været gældende i Frankrig siden 1980, med henblik på at kunne virke som tandlæge på denne stats område. Hans ansøgning blev afslået ved afgørelse af 2. maj 1986.

9 Ved dom af 28. oktober 1987 har Tribunal administratif de Paris afsagt frifindelsesdom i det annullationssøgsmål, Tawil-Albertini havde anlagt til anfægtelse af denne afgørelse, med den begrundelse, at Tawil-Albertini ikke kunne påberåbe sig et i Belgien udstedt eksamensbevis for tandlægeuddannelse, men alene anerkendelsen af hans libanesiske eksamensbevis som ligestillet med et sådant eksamensbevis.

10 Tawil-Albertini indankede denne afgørelse for Frankrigs Conseil d'État og gjorde herved gældende, at han i medfør af artikel 7 i direktiv 78/686 havde ret til at virke som tandlæge i Frankrig. Frankrigs Conseil d'État fastslog, at sagens afgørelse afhang af fortolkningen af denne bestemmelse, og udsatte derfor sagen og anmodede Domstolen om en præjudiciel afgørelse af,

»om det med artikel 7 i direktiv 78/686/EØF har været hensigten fra direktivets anvendelsesområde at undtage kvalifikationsbeviser, der er erhvervet på ækvivalensgrundlag, og som således ikke vedrører en i en af Fællesskabets medlemsstater gennemført tandlægeuddannelse«.

11 Det bemærkes, at artikel 2 i direktiv 78/686 omhandler gensidig anerkendelse medlemsstaterne imellem af de af medlemsstaterne udstedte eksamensbeviser for tandlæger, der er udtømmende opregnet i direktivets artikel 3. Den omstændighed, at denne anerkendelse sker uden videre, beror på, at der samtidig ved

direktiv 78/687 er givet regler om de mindstekrav, som tandlægeuddannelsen skal opfylde i de forskellige stater i Fællesskabet. Den gensidige anerkendelse ifølge direktiv 78/686 af de eksamensbeviser for tandlæger, der er udstedt af medlemsstaterne, er således baseret på den sikkerhed, som følger af anvendelsen af de mindstekrav til uddannelse, som blev indført ved direktiv 78/687.

12 I forbindelse med tredjelande kan der imidlertid kun tilvejebringes en sådan samordning af lovgivningerne om uddannelsen ved overenskomster mellem de berørte stater. Medlemsstaterne har nemlig i henhold til artikel 1, stk. 4, i direktiv 78/687 bevaret retten til på deres eget område og i henhold til deres lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, adgang til at optage og udøve virksomhed som tandlæge.

13 Heraf følger, at en medlemsstats anerkendelse af et eksamensbevis, der er udstedt i et tredjeland, ikke forpligter de øvrige medlemsstater.

14 Nævnte artikel 7 drejer sig kun om de eksamensbeviser, der er udstedt af medlemsstaterne.

15 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares således, at medlemsstaterne ikke efter artikel 7 i direktiv 78/686 er forpligtet til at anerkende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der ikke vedrører en tandlægeuddannelse i en af Fællesskabets medlemsstater.

Sagens omkostninger

16 De udgifter, der er afholdt af den franske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Frankrigs Conseil d'État ved beslutning af 15. februar 1993, for ret:

Medlemsstaterne er ikke ifølge artikel 7 i Rådets direktiv 78/686/EØF af 25. juli 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, forpligtet til at anerkende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der ikke vedrører en tandlægeuddannelse i en af Fællesskabets medlemsstater.

Due Díez de Velasco Edward

Kakouris Joliet

Schockweiler Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. februar 1994.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

O. Due

Præsident